

HUONE 706

romaanini

ELLIE
LEVENSON

SUOMENTANUT KAROLIINA TIMONEN

JOHNNY
Kniga

Ensimmäinen painos

Copyright © 2026 by Ellie Levenson

Englanninkielinen alkuteos: *Room 706*

First published in 2026 by Headline Publishing Group Limited
Suomenkielisen laitoksen © Karoliina Timonen ja Johnny Kniga 2026

T. S. Eliotin sitaatin on suomentanut Kai Mäkinen. Sisältyy teokseen
Autio maa: neljä kvartettia ja muita runoja (Otava, 1949).

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-179-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

*Tällä tavoin maailma loppuu
tällä tavoin maailma loppuu
tällä tavoin maailma loppuu
ei paukahtaen vaan kitisten.*

T. S. ELIOT: ONTOT MIEHET

SONDER: s. oivallus siitä, että jokainen satunnainen ohikulkija elää kanssasi yhtä monivivahteista ja mutkikasta elämää, joka on täynnä hänen omia tavoitteitaan, ystäviään, rutiinejaan, huoliaan ja perittyjä järjettömyksiään, ja että jokaisen tarina on eepinen ja levittäytyy ympärilläsi näkymättömänä kuin syvälle maan alle jatkuva muurahaiskeko, jonka monimutkaiset yhdyskäytävät johtavat tuhansiin muihin elämiin, joista et tiedä mitään ja joissa saatat pistäytyä vain kerran taustan kahvia siemailevana statistina, moottoritien ohi vilahtavana liikenteenä, illanhämyn valaistuna ikkunana.

JOHN KOENIG: *THE DICTIONARY OF OBSCURE SORROWS*

Luku 1

Klo 13.05

Huone 706

Kate istui hotellihuoneen nojatuolissa mukavasti. Kiinteällä yöpöytähyllyllä oleva kello näytti olevan vähän yli yksi iltapäivällä, joten hänellä oli noin tunti aikaa ennen lähtöä. Nojatuolin edessä oli pieni rahi samasta kankaasta, ja sen päällä huonepalvelumenu. Hän potkaisi menun lattialle, oikaisi säärensä ja tunsu venytyksen pohkeissaan, kun koukisti nilkkansa ja ojensi varpaitaan taaksepäin kohti vartaloaan. Varpaankynsien viininpunainen lakka oli lohkeillut ja kiilsu seinävalaisimien hohteessa, ja hänen paljaat reitensä puristuivat yhteen kapealla tuolilla. Hänen poskiaa kuumotti. Hän kuuli suihkun äänen kylpyhuoneesta ja tiesi, että James oli siellä pesemässä huolellisesti pois kaikki merkit hänestä. Jamesilla olisi mukana oma suihkusaippuansa pienessä nahkaisessa kosmetiikkapussukassa, jotakin miehekkäältä tuoksuvaa. Kate ajatteli, että Jamesille oli varmasti helppo ostaa lahjoja. Tämä piti takuulla herrasmiestyylisistä esineistä

– puisista rasioista, nahkaisista kansioista, kalvosinnapeista.

Kate ei tuonut omaa suihkusaippuaansa heidän taapamisiinsa. Hän käytti mielellään hotellin tuotteita. Hän oli oppinut rakastamaan hotelleja muutaman viime vuoden aikana, niiden huomaavaisen mietittyjä pieniä yksityiskohtia. Hän nautti jopa anonyymeista kolmen tähden paikoista, jollaisissa he yleensä kävivät ja joiden auloissa oli yritysten seminaareista ilmoittavia kylttejä, kuten ”Autenttinen johtaminen: Eden-sali”. Tänäpä he kuitenkin olivat hienommassa hotellissa, korttelin päässä Thamesjoesta.

James hoiti aina huonevaraukset, ja Kate tiesi, että hän käytti yleensä nettisivua, jonne oli koottu tyhjilleen jääneiden huoneiden pälvähintoja. Kate ei tiennyt, mikä sivuston nimi oli, mutta hän ajatteli sitä aina nimellä pano.com. Satunnaisesti sieltä löytyi tämänkertaisen kaltaisia hyviä tarjouksia vähän paremmista hotelleista hyvällä sijainnilla. Sellaisista jotka houkuttelivat turisteja ja pariskuntia muualta maasta viettämään minilomaa Lontooseen, samoin kuin firman kortilla maksavia työmatkalaisia.

Seksin jälkeen parasta olivat hotellien tarjoamat kosmetiikkatuotteet. Jos Kate olisi ollut työmatkalla, hän olisi kokenut velvollisuudekseen sujauttaa pienet pullot laukkuunsa viedäkseen ne kotiin Annille, jonka kokoelma, pääasiassa Vicin kartuttama, ei ollut käytössä kylpyhuoneessa vaan näytteli pääosaa tyttären lempileikissä, ”tiedelaboratoriossa”, jossa pulloja järjesteltiin koon

ja värin mukaan yhä uudelleen ja sekoiteltiin erilaisiksi mikstuuroiksi.

Koska Kate ei kuitenkaan ollut työmatkalla eikä voinut viedä kotiin mitään merkkejä siitä, että oli ollut hotellissa, hän sai nauttia ja käyttää miniatyyripullot suihku-saippuaa, shampoota ja vartalovoidetta viimeistä pisaraa myöten itse, kaikessa rauhassa; joskus hän pesi hiuksensa jopa kahdesti käyttääkseen kaiken.

Siksi häntä ei haitannut, että James meni aina ensin suihkuun ja lähti sitten. Tämän aikataulu salli harvoin paria tuntia pidemmän vapaan. Kun James oli lähtenyt, Kate nautti rauhasta täysin siemauksin. Hän kävi kylvyssä – tai suihkussa, ellei ammetta ollut –, makaili sitten hetken sängyllä ja muisteli laiskasti kaikkea, mitä he olivat juuri tehneet, joskus jopa uuteen orgasmiin asti. Hän asetti aina varmuuden vuoksi herätyksen, jotta havahtuisi hakemaan lapset ajoissa koulusta. Vaikka ei hän koskaan enempää kuin torkahtanut Jamesin kanssa harrastetun seksin jälkeen. Hän tunsi silloin olevansa aina yhtä aikaa nääntynyt ja täysin virkeä.

Nyt hän tunsi olonsa hiukan paljaaksi istuessaan nojatuolissa alasti. He olivat harrastaneet tätä muutama kuukauden välein jo kuusi vuotta, ja Kate kykeni jo fyysisesti rentoutumaan Jamesin seurassa, olemaan seksin aikana estoton ja tuntemaan itsensä kauniiksi riisuttunakin, mutta jälkeinpäin, kun James oli pukeutunut ja palannut muodolliseen rooliinsa, Kate alkoi aina tulla tietoiseksi alastomuudestaan.

Hän nappasi lattialta isokokoisen tyynyn. Niitä oli kauhean paljon. He olivat heitelleet kaikki tyynyt vuoteelta pian hänen saavuttuaan. Tyynyliinat oli suunniteltu erityisesti tätä hotelliketjua varten, logo oli painettu kunkin etuosaan fontilla, joka näytti brodeeraukselta. Hän puristi tyynyn rintaansa vasten, ja se onnistuikin peittämään hänet pääosin. Nyt kun he eivät olleet enää keskittyneitä toistensa nautintoon, Kate kuuli kaupungin äänet hotellin paksujen ikkunoiden läpi, helikoptereiden ja sireenien jatkuvan säksätyksen ja ulinan.

James kurkisti ulos kylpyhuoneen ovesta. Hän käytteli ponnekkaasti pyyhettä vartalo jo käytännössä kivi-va, mutta vesipisaroita kimalteli yhä hänen tummanharmailta lyhyiksi leikatuilla hiuksillaan. Katen teki mieli ojentaa käsi ja koskettaa Jamesia vielä, mutta he eivät ikinä koskeneet toisiaan enää sen jälkeen kun tämä oli peseytynyt. Kun he jättivät huoneen, he jättivät taakseen kaikki jäljet toisistaan.

”Onko kaikki hyvin?” James kysyi. Kate hymyili ja nyökkäsi, ja James katosi takaisin kylpyhuoneeseen.

Nojatuolin vieressä olevalla kirjoituspöydällä oli kaukosäädin ja vanhanaikaisen puhelimen edessä pieni Ison-Britannian lipulla koristettu laatikko. Sen vieressä oli hotellin logolla varustettu muistivihko ja kynä. Kate otti laatikon käteensä ja avasi sen. Sen sisällä oli viesti, jonka haluttiin uskotella olevan hotellin johtajan käsin kirjoittama. *Kiitokseksi kunnianarvoisille vieraille luonamme yöpymisestä.* Viestilapun alla oli kaksi suklaa-

tryffeliä. Kate haukkasi toista ennen kuin poimi kaukosäätimen pöydältä ja osoitti sillä televisiota, joka oli ripustettu kirjoituspöydän takana olevalle seinälle.

Televisiokuva pyöri ääni hiljaisella, ruudulla näkyi ympärivuorokautinen uutiskanava, mutta Kate ei kiinnittänyt siihen juuri huomiota nauttiessaan orgasmin jälkeisestä hyvänolontunteesta. Hän tiesi, että myöhemmin, kotimatalla, hän saattaisi alkaa hiukan potea syyllisyyttä, ja hän joutuisi ponnistelemaan, jotta vaikuttaisi tavalliselta lapset hakiessaan ja palatessaan perhe-elämään, mutta juuri nyt hän ei voinut olla hymyilemättä. Hän söi suklaansa loppuun, venytteli taas jalkojaan ja asettautui nojatuoliin mukavammin. Hän kuuli, miten James harjasi kylpyhuoneessa hampaitaan.

Pari uutislähetyksen sanaa kiinnitti Katen huomion. ”Lontoo” ja ”hotelli”, hän muisteli kuulleen. Mitkä tahansa sanat ne olivatkin, ne saivat hänet nousemaan ylös ja keskittymään televisioruutuun.

”Ei helvetti!”

Luku 2

Aiemmin sinä aamuna

Jos tuo aamu olisi sijoittunut kymmenen vuoden taakse aikaan, kun Katella ei vielä ollut lapsia, joita piti viedä paikkoihin oikeanlaisissa vaatteissa oikeaan aikaan ja oikeanlaiset eväät mukanaan, hänellä olisi ehkä kestänyt kauemmin pukeutua ja valmistella itseään tulevaan päivään. Tänään sellaiseen ei kuitenkaan ollut aikaa. Hänellä oli aikaa valita kylpyhuoneen kaapista hyvä suihkusaippuansa ja käyttää sitä – eikä makealta vesimelonilta ja ananakselta löyhkäävää tahmaa, joka valui haalean vaaleanpunaisena nauhana merenneidon muotoisesta pullosta – mutta siinä kaikki. Hän ei kastellut hiuksiaan vaan suojasi ne suihkumyssyllä, joka olisi voinut kuulua viktoriaanisen satukirjan piirroshahmolle. Hän tiesi pesvänsä iltapäivällä tukkansa joka tapauksessa.

”Sämpylöitä pitää ostaa”, Vic sanoi, kun Kate meni keittiöön, ja ojensi tälle teemukin, jossa luki *Maailman paras papa*. ”Niistä riitti tämän päivän lounaseväisiin, mutta huomiseksi ei jäänyt yhtään.” Kate nyökkäsi kuulleensa.

Hänelle oli arvoitus, miksi heidän lapsensa vihasivat intohimoisesti voileipiä mutta söivät mielellään sämpylöitä.

”Mitä sinulla on suunnitelmissa tänään?” Vic kysyi.

”Haastattelen yhtä psykologia kirjoittamaani aikakauslehtijuttua varten. Se kertoo nukkumisesta ja mielen-terveydestä.”

”Missä te tapaatte, jossain hienossakin paikassa?”

”Pitää tsekata, mikä se tarkalleen oli”, Kate sanoi kevyesti. ”Mutta ei mikään erityinen, muistaakseni joku kahvila lähellä Waterloota.”

Valehtelu kävi helposti.

”Etkö halunnut tehdä sitä etänä?” Vic kysyi. Hän tiesi, miten mielellään Kate teki töitä kotoa käsin ja nautti hiljaisen talon luksuksesta silloin kun se oli mahdollista.

Kate kohautti vastaukseksi olkapäitään. Hän yritti aina puhua niin totta kuin mahdollista.

”Hän on tänään Lontoossa, joten ajattelin tehdä sen kasvokkain. Tämähän on muuten sinun.” Kate kohotti mukia. Lapset olivat ostaneet sen isänpäivälahjaksi pari vuotta sitten. No, oikeastaan Kate oli ostanut sen. Hän oli innostunut nähdessään sen lahjatavarakaupassa London Bridgen kupeessa: kerrankin papan kaikkien isä-, isi- ja iskämurien joukossa.

”Rakastan sinua niin paljon, että annan sinun käyttää sitä”, Vic sanoi olkansa yli, kun lähti yläkertaan men- näkseen vuorostaan suihkuun.

Kate nappasi lasten eväslaatikot ja täytti ne Vicin tekemillä juustosämpylöillä. Tämä oli ottanut valmiiksi

esille myös sipsejä ja jogurtit kummallekin lapselle, joskin oli unohtanut, että Annie piti ainoastaan vadelmasta. Kate teki vaihdoksen, lisäsi sipsit ja jogurtit laatikoihin, sujautti molempiin vielä omenan ja täytti vesipullot.

Sitten hän pilkkoi nopeasti porkkanoita ja perunoita, otti jääkaapista valmiin liemipussin sekä kanankoipia ja heitti kaiken haudutuspataan. Hän lisäsi joukkoon kourallisen ohraryynejä. Nekin loppuivat. Hän avasi puhelimensa ostoslistasovelluksen ja lisäsi vessapaperin ja ketsupin perään ohraryynejä sekä sämpylöitä. Koi-
vet olisi kyllä pitänyt ensin paistaa, mutta siihen ei ollut aikaa eikä hän todellakaan halunnut kärytä rasvalta. Sitä paitsi ateria oli vain omalle perheelle – ei sen tarvinnut olla täydellinen.

Eniten aikaa koko aamusta haukkasi kummankin lapsen samaa paria olevien sukkien löytäminen puhtaan pyykin kasasta. Kate oli aivan hermona siinä vaiheessa, kun sukat olivat löytyneet, ja sitten ne piti vielä ujuttaa kiemurteleviin jalkoihin.

”Kohta pitää mennä”, hän huusi keittiöstä, missä yritti nyppiä yksittäistä kulmakarvaa, joka oli ilmestynyt yöllä jostakin, käyttäen apunaan astiakaapin sisäoveen kiinnitettyä peiliä ja lääkekaapin pinsettejä. Hän antoi sanelun kulkea edellään olohuoneeseen, missä lapset istuivat sohvan kummassakin päässä jalkapohjat vastakkain ja katsoivat videota Keskilännessä asuvasta amerikkalaisperheestä, joka valmistautui omaan koulupäiväänsä.

”Hampaat. Kengät.”

”Ei me voida, äiti. Ashleigh ei ole syönyt vielä murojaan loppuun”, Annie sanoi.

”Kuka noista on Ashleigh?” Kate kysyi.

”Tuo tyttö.”

Näytöllä punatukkainen, noin kymmenvuotias tyttö, jolla oli yllään lippalakki ja farkkuhaalarit, kauhoi muroja suuhunsa. Kate siirteli lasten raajoja ja istui heidän väliinsä vetäen jalan kerrallaan kohti itseään ja työntäen siihen kengän.

”Ashleigh taitaa sitten myöhästyä koulusta.”

”Äiti hei, tämä on kuvattu monta kuukautta sitten.”
Annie katsoi häntä säälien.

Lapset rakastivat tuota perhettä ja katsoivat heidän videoitaan uskollisesti. Viisi poikaa ja yksi tytär, jotka käyttäytyivät täydellisen hyvin ja pukivat itse omat kenkensä. Heidän vanhemmillaan oli jokaviikkoiset romantiikkatreffit ja samanlaiset pyjamat.

”Eikä Ashleigh siis edes käy koulua.”

”Eikö?”

”Ei vaan niiden äiti ja isä opettaa lapsia kotona, ja ne menee joka iltapäivä retkelle metsään pitämään tunnin ulkona. Voidaanko mekin tehdä niin?”

”Ei. Täällä ei ole metsää lähellä. Ja minä olen opettanut teille jo kaiken, minkä tiedän.”

”Ai kaiken?” Annie näytti epäluuloiselta.

”Niin.”

”Mutta minä olen vasta seitsemän.”

”Tiedän.”

Annie oli jonkin aikaa hiljaa ennen kuin avasi taas suunsa. ”Äiti, minulla on ikävä Fluffya.”

”Minä tiedän, kultaseni. Mutta näet sen taas illalla. Tullaan koulusta eläinlääkärin kautta ja haetaan se kotiin.”

Fluffy oli Annien kani, jonka hän oli nimennyt, kun se oli vielä pieni hahtuvainen pallero. Se oli tullut heille Annien viidentenä syntymäpäivänä, vaikka se ei missään nimessä ollut syntymäpäivälahja. ”Eläimiä ei pidä antaa syntymäpäivä- tai joululahjaksi”, Kate ja Vic olivat teroittaneet Annieelle. ”Lemmikkieläimestä seuraa suuri vastuu, ne eivät ole mitään hetkellisiä leluja. Oli kokonaan sattumaa, että kani, jonka ottamista olemme harkinneet ja jota olet niin kiihkeästi toivonut, muutti meille juuri syntymäpäivänäsi.” Kanin tarvikkeet olivat kuitenkin soveliaita syntymäpäivälahjoja, ja he olivat paketoineet kaninkopin ja ruokakupit Annien muiden lahjojen joukkoon.

Nyt Fluffy oli eläinlääkärin tutkittavana toistuvien virtsatietulehdusten takia. Kun otti huomioon, että Annie oli jättänyt kaninsa pääasiassa huomiotta sen jälkeen, kun se oli näykkäissyt häntä sormesta jokunen kuukausi sitten, Kate oli hiukan yllättynyt, että tytär oli edes huomannut sen poissaolon.

Se oli hyvä aamu. Kukaan ei huutanut. Kukaan ei saanut hermoromahdusta jouduttuaan pukemaan villatakin toivomansa neulepuseron tilalle. Kukaan ei kieltäytynyt syömästä aamiaista – vaikka Lennyn kulhoon oli kyllä jäänyt suurin osa muroista, Kate huomasi lusikoidessaan

kivikoviksi kuivuneita tähteitä jäteastiaan ja avatessaan tiskikoneen. Yhdeksänvuotiaalla Lennyllä oli ruoan suhteen vaihtelevia kausia. Joinakin päivinä hän söi käytännössä kaapit tyhjiksi, veteli aamulla kaksi kulhollista muroja ja päälle paahtoleipää ja ennen kouluun lähtemistä söi salaa vielä keksejäkin. Toisina päivinä hän ei taas syönyt oikeastaan mitään. Tänään Katenkaan ei tehnyt mieli aamiaista. Hänen vatsassaan oli liikaa perhoseja.

Tiskikoneessa olikin puhtaat astiat. Kate sulki luukun ja laski murokulhon altaaseen huuhtaisten sen pikaisesti ennen kuin huusi heipat Vicille yläkertaan.

Vic työskenteli kirja-alan hyväntekeväisyysjärjestössä, joka suostutteli varakkaita yrityksiä ostamaan kirjoja niitä tarvitseville kouluille. Työ oli hyvin erilaista kuin hänen aiemmalla urallaan rahoitusosalalla, mutta hän nautti rauhallisesta toimistoympäristöstä sekä tunteesta, että teki jotakin hyvää. Työtunna he saivat ilmaiseksi lastenkirjoja, joita Annien ja Lennyn hyllyt suorastaan notkuivat. Yleensä Vic lähti töihin jo aikaisemmin, mutta tänään hänellä oli hammaslääkäriaika kymmeneltä.

Kävely kouluun sujui mukavasti. Ei ollut erityisen kylmä, vaikka oli marraskuu. Lapset hypähtelivät yhdessä edellä ja jättivät Katen kävelemään kymmenen metriä perässään. Välillä hän huusi ”älkää menkö tien yli” heidän takaraivoilleen, vaikka kyllä he tiesivät säännöt ja odottivat muutenkin, kunnes sitten tien ylitettyään kirmasivat taas edelle.

Sitten oli suukkojen vuoro. Yhden Kate painoi Lennyn päälle, sillä tämä oli alkanut karsastaa äidin julkisia hellyydenosoituksia, ja toisen Annien huulille, sillä tämä yhä kaipasi niitä. Hän sanoi vielä kummallekin rakastavansa heitä ja vilkutti, ja sitten lapset juoksivat koulun portista sisään.

Kate suuntasi päättäväisesti ulos koulualueelta. Jos hän hidastaisi tahtiaan, edes vähänkin, joku pyrkisi jututuille ja kyselisi, oliko hän ilmoittautunut vapaaehtoiseksi valvojaksi tulevalle luokkaretkelle tai mitä heillä oli mielessä viikonloppuna tai valittaisi opettajien tekemistä virheistä läksymonisteissa. Hän napitti takkinsa, nyökkäsi vanhemmille, jotka lähestyivät porttia omien lastensa kanssa, ja kiirehti pois. Vasta silloin hän tajusi, että Vicin hammaslääkäriaika oli niin myöhään, että tämä olisi voinut saattaa lapset kouluun. Hän yritti painaa ärtymyksen mielestään ajatellessaan Vicin rennon hidasta aamua. Siellä tämä ehkä trimmaili kaikessa rauhassa partaansa ja keitti kahvit kodin hiljaisuudessa jotain podcastia kuunnellen. Kate tiesi, ettei hänellä ollut oikeutta olla närkästynyt, kun ajatteli, mitä hän oli menossa tekemään, mutta kyllä se silti ärsytti.

Koululta käveli asemalle reipasta tahtia kymmenessä minuutissa, ja sitten edessä oli vielä puolen tunnin metro-matka heidän epämuodikkaasta lähiöstään Lontoon

keskustaan. Yleensä Kate luki metrossa kirjaa, mutta tänään hän ei kyennyt keskittymään. Waterloon asemalle päästyään hänellä oli vielä neljäkymmentäviisi minuuttia ennen kuin hänen oli määrä tavata James.

Hän meni metroaseman minimarkettiin etsiäkseen sämpylöitä, mutta jäljellä oli vain sellaisia, joiden päällä oli siemeniä, eikä Annie missään nimessä söisi niitä. Kate otti puhelimensa ja laittoi viestin Vicille. *Täällä on vain sämpylöitä, joille Annie yökkäilisi. Voisitko sinä ostaa pussillisen?* Vic reagoi peukulla, mutta Kate tiesi, että todennäköisimmin hän hakisi sämpylät kotimatallaan heidän lähikaupastaan. Ne eivät olisi tuoreita, ja Katea puistatti hänen ajatellessaan pussin sivussa olevaa e-koodien määrää. Ei kai sämpylöissä pitäisi olla väriaineita. Hän laittoi itselleen muistutuksen käydä hakemassa hyviä sämpylöitä myöhemmin jostain muualta.

Hän osti kanawrapin valmiiksi lounastaan varten. Hänellä oli seksin jälkeen aina kiljuva nälkä. Lenny oli menossa koulun jälkeen ystävänsä Henryn luo, mutta Annielle pitäisi ostaa jotakin välipalaa. Kate silmäili kaurapatukoita ja viinirypäleitä mutta ei ostanut niitä. Hotelliin meneminen ruokaostosten kanssa saisi hänen kotielämänsä tunkeutumaan liikaa tälle toiselle alueelle. Hän hoitaisi ostokset myöhemmin kotimatalla.

Seuraavaksi hän suuntasi kemikalioon, joka oli aseman yhteydessä. Tämä osuus hermostutti häntä aina. Hän yritti astua sisään kuin olisi menossa ostamaan vain shampoota tai meikinpoistoainetta, etsi käytävän, jonka

kyltissä luki yhä vanhanaikaisesti ”Perhesuunnittelu”, ja poimi hyllystä paketin kondomeja sekä liukuvoidetta. Kondomeja ei Katesta ollut mahdollista ostaa tuntematta itseään teinitytöksi. Helputukseksen hän huomasi, että hyllyssä oli jäljellä yksi kolmen kondomin pakkaus suurempien pakettien joukossa. Hänestä oli ärsyttävää tuhлата rahaa johonkin, minkä hän vain heittäisi hotellilla roskiin. Kaikki kondomipaketit oli suljettu muovisiin laatikoihin, joissa oli varashälyttimet, mikä tarkoitti, että hänen piti mennä ostamaan ne tiskin takana seisovalta myyjältä itsepalvelukassan käyttämisen sijaan.

Olen aikuinen nainen, hän toisteli hiljaa mielessään, kunnes ostotapahtuma oli ohi. Olen aikuinen nainen. Olen aikuinen nainen.

Asemalta lähdettyään Kate meni istumaan hotellia vastapäätä olevan toimistorakennuksen katutasen kahvilaan, jossa hän nyt hämmenteli cappuccinoaan. Ikkunapöydästään hän näki hotellin aulaan johtavat pyöröovet, jättimäisissä ruukuissa olevat minikokoiset palmupuut ovien kummallakin puolella, ovimiehen joka oli pukeutunut aika epäuskottavasti punaiseen, kullalla kirjottuun vyötärömittaiseen takkiin, sekä matkatavarakärryn tämän vieressä. Kaksi nuorehkoa ihmistä suuret reput selässään oli kokeilemassa onneaan pyöröovissa, ja Kate seurasi, miten ovimies opasti heitä käyttämään muutaman metrin päässä oikealla olevaa ulospäin avautuvaa ovea, joka johti hotellin martinibaariin, ja he heilauttivat kättään merkiksi siitä, etteivät tarvinneet tämän apua reppujensa kanssa.

Kate oli käynyt tuossa hotellissa kerran aiemmin osallistuuksaan media-alalla työskentelevien naisten konferenssiin, ja hän tiesi, että hotellin ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa oli neuvotteluhuoneita. Hän ei ollut kuitenkaan koskaan käynyt itse hotellihuoneissa.

James oli menossa sinne puoli yhdeltätoista, ja sitten hän laittaisi Katelle viestin huoneen numerosta, jotta tämä voisi liittyä hänen seuraansa. Siten he homman yleensä hoitivat. Katen puhelin piippasi täsmälleen sovitun aikaan. Hän nousi pöydästä, kulautti kahvikupin tyhjäksi, otti takkinsa tuolinselkämykseltä ja imeskeltävän minttupastillin laukustaan ja luki sitten viestin. *Olen myöhässä, tulen yhteentoista mennessä.* Kate huokaisi, istuutui takaisin ja otti tietokoneensa esiin.

Hän yritti käyttää ylimääräisen ajan taustatutkimukseen psykologin haastattelua varten. Hän siis oikeasti tekisi sen haastattelun, se osuus ei ollut valhetta. Tosin se oli sovittu huomiselle ja tehtäisiin puhelimitse, ja hänen piti vielä valmistautua. Oli todellista luksusta sukeltaa syvälle kiehtoviin aiheisiin. Sen takia hän oli ottanut epäroimättä vastaan työn, jota hänelle oli tarjottu *Hidden Depthsin* avustavana toimittajana pian hänen palattuaan Annien syntymän jälkeen vanhempainvapaalta työelämään. *Hidden Depths* sijoittui jonnekin muotilehtien ja tiedejulkaisujen välimaastoon – sen slogan oli *Älykäille mutta väsyneille naisille*. Katen tehtäviin kuului joidenkin nuorempien toimittajien ohjaus, lehden edustaminen alan konferensseissa sekä yhden pitkän

artikkelin kirjoittaminen joka toiseen numeroon. Työ sopi täydellisesti arkeen, jonka aikataulua määrittivät lasten kouluun saattamiset ja sieltä hakemiset, sillä hän pystyi työskentelemään pääosin kotoa käsin.

Oli vaikea keskittyä juttuun unimeditaatio-sovelluksista, kun oli odotuksesta kireänä ja vilkuili koko ajan hotellin sisäänkäyntiä. Jamesin oli täytynyt livahtaa sisään silloin kun Katen katse oli ruudussa, sillä puhelimen toinen piippaus tuli yllätyksenä. *Huone 706.*

Luku 3

Klo 13.07

Huone 706

James oli varmasti kuullut Katen huudahduksen kylpyhuoneeseen. Hän tuli sieltä ulos ja piteli yhdellä kädellä pyyhettä lanteillaan ja toisessa hammasharjaansa. ”Laitan sinulle kylvyn valmiiksi.” Hän seurasi Katen katsetta televisioon ja pudotti sekä pyyhkeen että hammasharjan.

”Ei helvetti!” Kate sanoi taas.

Kumpikin tuijotti ruutua.

Katesta tuntui kuin hän olisi kiitänyt alaspäin valtassa vuoristoradassa, kaikki sisäelimet kohosivat ylöspäin valmiina tullakseen oksennetuiksi ulos. Hän hengitti syvään. Tämän oli pakko olla vitsi. Katastrofiharjoitus tai jotain.

”Onko tuo varmasti tämä hotelli?” James siirtyi lähemmäs televisiota ja katsoi ruutua tarkkaavaisesti.

”Taitaa olla”, Kate sanoi, pudotti tyynyn sylistään ja käveli alasti laukulleen, jonka oli heittänyt oven pieleen. Hän penkoi sitä löytääkseen puhelimensa. Lukitulla

näytöllä näkyi uutisviesti, jossa luki *Vakava vaaratilanne lontoolaisessa hotellissa*. Katelle tuli huono olo. Hänen suussaan maistui äsken syöty suklaa. Hän joutui yrittämään kahdesti ennen kuin sai puhelimensa avattua, sillä hänen kätensä tärisivät ja oli vaikea painaa oikeita nappeja. Tuoreinta uutisartikkelia koristi kuva heidän hotellistaan. Siinä näkyi selvästi sisäänkäynti jättimäisine ruukkuineen ja martinibaarin vaaleanpunaiset neon-valot. Aamulla Jamesia odottaessaan Kate oli katsellut samaa näkymää tarpeeksi kauan ollakseen varma. Kuvassa rakennuksen edessä oli poliisin eristysnauha ja kymmeniä sinisenä välkkyviä valoja.

Kate luki nopeasti. *Lontoon keskustassa sijaitsevassa hotellissa on syntynyt vakava vaaratilanne aseistautuneiden miesten vallattua rakennuksen. Uutinen päivittyy.* Hänen vatsassaan muljahti. Tämä oli todellista.

Hän näytti puhelintaan Jamesille. Tämä alkoi selata omallaan eri uutissivustoja, joilla käytettiin samaa valokuvaa hotellista.

”Ei se ole välttämättä tämä”, James sanoi. ”Se voi olla mikä tahansa hotelli, ne kaikki näyttävät samalta. Tuo saattaa olla kuvapankkikuva. Olisimmehan me kuulleet ääniä, jos täällä tapahtuisi jotain tuollaista.”

”Olisimmeko? Mehän olemme seitsemännessä kerroksessa.”

Kate katsoi taas televisiota. Livekamera tarkensi hetkeksi hotellin julkisivuun, ja hän näki taas sisäänkäynnin minikokoiset palmut.

"Räjähdysherkkä rakkaustarina."

– CECELIA AHERN

**"Koskettava, mukaansatempaava
ja inhimillinen – yhtä aikaa herkkä ja yllättävä."**

– SARAH JESSICA PARKER

Kate pakenee täydelliseltä vaikuttavaa perhelämäänsä salasuhteeseen. Rakastaja on hänen keinonsa selvitä arjesta, jossa häneltä vaaditaan koko ajan jotain.

Kun terroristit valtaavat hotellin, jossa Kate on rakastajansa kanssa, hän ymmärtää onnensa olevan vaakalaudalla. Miltä hänen avioliittonsa näyttää, jos hän selviää ja salasuhte tulee ilmi?

Huone 706 on koukuttava trilleri, joka saa lukijan pohtimaan valintojaan ja sitä, mihin ruuhka-vuosia elävällä perheenäidillä on oikeus.

ELLIE LEVENSON on brittiläinen freelance-toimittaja ja journalismin yliopisto-opettaja. *Huone 706* on hänen esikoisromaaninsa.

	
www.johnnykniga.fi	84.2 978-952-362-179-4

Kansi: Sara Wood